

[Alfred Jensen.]

sker møder op her bare for at være kontrære. Nej, de kommer her, fordi den bitre nød tvinger dem til at give udtryk for deres opfattelse på en sådan måde, at der ingen tvivl kan være om, hvorledes synspunkterne og stillingen er i arbejderklassen angående den tvungne opsparing og angående forholdene i det hele taget.

Det ærede medlem fru Ragnhild Andersen skildrede under behandlingen af en anden sag, hvorledes man på mange arbejdspladser så, at arbejderne ikke var i stand til at møde med pålæg på maden i frokostpakken og det af den simple grund, at kød- og pålægspriser er steget så fænomenalt, at arbejderne ikke er i stand til at få de nødvendige penge af ugelønnen til det, der ikke burde være luksus, men faktisk er luksus.

Der er andre beretninger, der viser, hvorledes hustruer søger arbejde udenfor hjemmet, fordi de ikke er i stand til at klare de daglige udgifter. Det drejer sig om hustruer, der har været gift 10—15—20 år og aldrig har været nødt til at søge udenfor hjemmet, men som ser sig nødsaget dertil i dag. Det er ikke, fordi de ønsker nogle ekstravagancer, fordi de ønsker luksusanskaffelser på det ene eller det andet område, det er simpelthen for at klare de daglige udgifter, for at købmand, ismejeri, husvært, skattemyndigheder, fagforening, sygekasse kan få de penge, der skal betales til dem.

Der er ikke ude på arbejdspladserne eller i fagforeningerne og heller ikke i den øvrige del af befolkningen nogen tvivl om, at årsagen til disse vanskeligheder må søges i oprustningen, prisstigningerne og det, vi sammenfatter under begrebet Atlantpagt-politikken. Det er dens virkninger, der her rammer befolkningen, og vi har vel lov til at sige, at de mindrebemidlede også ved, at de byrder, der her rammer småkårsfolk, ikke rammer alle dele af befolkningen. Da vi i sin tid diskuterede kriseforliget og den tvungne opsparing, blev det indrømmet fra dette tings talerstol af regeringsrepræsentanter og også af repræsentanter fra andre partier, at de, der ejede noget her i Danmark, velhaverne, havde kunnet dække sig ind for de prisstigninger, der havde fundet sted. Dette kan man også se af de indtægter, der berettes om overfor offentligheden i aktieselskabers regnskaber. Det viser sig her, at der i de regnskaber, der har været forelagt i den senere tid, er en stigning på ca. 20 pct. sammenlignet med det foregående år, og hvad der gælder for aktieselskabernes regnskaber, gælder i lige så høj grad for virksomheder, der ikke

er aktieselskaber eller ikke er pligtige til at fremlægge deres regnskaber for offentligheden. De har ikke mærket prisstigningens virkninger, de lider ikke under den, tværtimod, de har lukreret deraf. Inflationen har derimod ramt andre grupper, og det er rigtigt, som det er sagt fra denne talerstol, at inflationen rammer småsparerne hårdest. Da jeg i sommer besøgte min gamle højskoleforstander, sagde hans hustru til mig: det er da helt urimeligt, som I behandler os små sparere, I vil ikke beskytte os, I vil heller ikke hjælpe, og jeg har også sagt til en af dine kolleger derinde, at så må I hellere vedtage en lov om at skyde sparerne.

Ja, det er da et udtryk for den fortvivlede stilling, hvori tusinder af småsparerere i dag befinder sig, de tusinder af småsparerere, som ønsker at klare sig selv uden at hæve socialhjælp eller aldersrente eller hvilke hjælpeforanstaltninger der kunne være tale om. De vanskeligheder, sparerne står overfor, rammer tjenestemænd, arbejdere og funktionærer akkurat lige så hårdt, og det er givet, at de tanker, som besjæler småsparererne, i allerhøjeste grad også besjæler arbejdere og tjenestemænd, og så skal man endda gøre sig klart, at der til inflationens virkninger også kommer andre virkninger for arbejderne. Arbejdsløsheden er ved at stige, den stiger ganske kolossalt for visse fag, f. eks. tekstilbranchen, tobaksindustrien, for skrædderne og de kvindelige arbejdere; og selvom man vil påstå, at der ikke er nogen egentlig stigning i arbejdsløsheden, så viser det sig, at der for disse fag er en stigning til mellem det dobbelte og det seksdobbelte i sammenligning med sidste år, og hertil kommer en hel del andre fag, som er inde i nøjagtig samme udvikling.

Vi havde besøg af en deputation i dag, som erklærede, at arbejdsløsheden allerede nu er stærkt stigende for bygningsfagene. Det er byrder, som lægges på den arbejdende klasse. Det er byrder, den enkelte kommer til at betale i form af arbejdsløshed, men også byrder, som hele klassen kommer til at betale i form af øgede kontingenter.

Under disse omstændigheder er det klart — når man desuden tager i betragtning, at også andre byrder lægges på arbejderklassen —, at det bliver meget vanskeligt at klare dagen og vejen. Man forstår også den bitterhed og utilfredshed, der kommer op i arbejderne, når de ser, at personer, der har langt større indtægter, kan blive fri for at betale til den bundne opsparing. Jeg tænker på dem, der er over 65 år, men iøvrigt opfylder betingelserne for at skulle betale til den bundne opsparing. På arbejds-